

Zpravodaj

pardubické farnosti sv. Bartoloměje

Vydává Římskokatolická farnost v Pardubicích

8/2008

Listopad

Náklady: 4,- Kč

www.farnost-pardubice.cz

OBSAH

ZE ŽIVOTA FARNOSTI	str. 2
• Jan Nalepa	
• Svátost nemocných	
• Dušičková pobožnost	
• Středeční biblické večery	
CHARITA - MISIE	str. 3
• Zázraky se dějí	
KATECHETICKÉ OKÉNKO	str. 4-5
• Odpustky	
• Svátost oltářní	
SALESIÁNI	str. 6
• Muzikantská Cecílka	
RŮZNÉ	str. 6-7
• Slavení neděle	
• Za Mgr. Jindřichem Pavlíkem a dr. Zdeňkem Bergerem	
KALENDÁŘ	str. 8
• Blahopřání	
• Něco pro zasmání	

SMRT NEBO NAROZENINY?

V prvních dnech listopadu prožíváme dva důležité dny, ve kterých vzpomínáme na ty, kteří už odešli k Pánu. Prvního listopadu slavíme ty, kteří už vidí Boha tváří v tvář, všech svatých, také těch neprohlášených. Druhého listopadu se modlíme za ty, kteří ještě Boha nevidí, kteří se ještě musejí očistit, aby vešli do Božího království.

Je to pro nás povzbuzení, abychom se v těchto dnech zamysleli nad naší smrtí. Podívejme se na smrt jinak než obvykle. Na smrt se můžeme dívat někdy jako na konec všeho. Ale to není pravda. Smrt je další etapa v naší existenci. Smrt je přechod ze světa do života věčného. Jestli to tak opravdu je, pak bychom smrt mohli nazvat znovunarozeniny. Rodíme se zase do života, ale je to úplně

jiný život - život, který se nekončí. Náš život tady na zemi bychom mohli srovnat s životem malého dítěte v matčině lůně.

Dítě v lůně matky slyší jen hlasy - hlas matky, prostředí a hudbu. Nic neví o světě mimo matčino lůno, všechno to je jen tajemství. My také tady na zemi víme velmi málo o budoucím světě. Máme jen Boží slib, že „v domě mého Otce je

mnoho příbytků“ (Jan 14,2). Ale to všechno je jen dívání se přes klíčovou díрку.

Malé dítě v matčině lůně přes devět měsíců vzrůstá, aby mohlo v plném formování přijít na svět, ono dozrává do toho okamžiku. Také my tady ve světě musíme vždycky dozrávat ve víře, abychom se mohli po smrti setkat se s naším Bohem v nebi. Na to potřebujeme celý život, aby se naše víra zpevnila krizemi, obtížemi a zkouškami. „Mějte z toho jen radost, moji bratři, když na vás přicházejí rozličné zkoušky. Vždyť víte, že osvědčili se v nich vaše víra, povede to k vytrvalosti.“ (Jak 1,2-3)

Konečně přichází moment porodu. Je to vždycky těžká chvíle přijít na svět. Právě tak víme, jak těžké je umírat, jak se ho bojíme a jak se nám zdá, že obrovským utrpením, také pro ty, kteří doprovozuje umírajícího. Pamatujme však, že narozeniny jsou vždycky velikou radostí.

Na druhé straně na nás čeká milostivý a milosrdný Bůh. Dívejme se do budoucna s nadějí, že když už se narodíme do nového života, budeme přivítáni Někým, kdo netrpkavě očekává naše znovunarozeniny a bude se na nás těšit. Věřme, že jeho sliby jsou důvěryhodné, a splní, co nám sliboval.

Jan Nalepa

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

JAN NALEPA

Narodil jsem se v Polsku v Bielavě. Je to takové malé město v Sovích Horách u hranice s Českem. Tam jsem chodil na základní a střední školu. Tam také bydlí moji rodiče. Mam ještě dvě starší sestry, které ale bydlí už několik let ve Vroclavi. Jmenují se Jana a Eva. Eva je už vdaná a má dvě děti.

Po maturitě jsem šel na studia do Vroclavi. A na tamější univerzitě jsem tři roky studoval knihovnictví. Během studia jsem se setkal s komunitou bratří dominikánů, kteří provádějí pastorační vysokoškolských studentů. Byl to velmi pěkný zážitek. Setkání s lidmi, přátelství, společné rozhovory, a především setkání s Bohem. Dominikáni se mi zdáli jako ti, kteří žijí opravdu podle Evangelia. A také zaujali mě svým příkladem. O kněžství jsem uvažoval už několik let, a tak se mi dominikáni zdáli odpovědí na moje otázky o povolání.

Tak jsem vstoupil do řádu. Nejdřív jsem bydlel v Poznani. Tam byl noviciát. Potom jsem se přestěhoval do Varšavy, kde jsem studoval první dva roky filozofii. A na teologii jsem šel do třetího města, do Krakova. Tam jsem byl tři roky. V Krakově je asi největší klášter dominikánů ve světě. Když

jsem tam bydlel, bratří bylo celkem 65, a otců (kněžích) 35, takže nás bylo 100 lidí na jednom místě.

Když jsem šel do řádu, tak jsem myslel, že bych mohl jet hlásat Evangelium někam na západ. Poté jsem koncem prvního ročníku přečetl knihu - rozhovor s P. Tomášem Halíkem, rektorem kostela Nejsvětějšího Salvátora v Praze - „Ptal jsem se cest“. Ještě dřív jsem se setkal s biskupem Dominikem Dukou, když přijel na pohřeb jednoho z dominikánů a měl také setkání s bratry. Je to jen Boží tajemství, jak to se stalo, že mě zaujala skutečnost české Církve. Je to stejné jako s láskou, nikdy nevíš proč právě ta osoba, a ne jiná. Především mě zaujala odlišnost České církve, a také podmínky, ve kterých se formovala. To nadšení trvá dodnes. A tak jsem se konečně rozhodl, že bych chtěl zůstat knězem v Česku a tady působit. Proto jsem přišel do diecéze, ve které je biskupem dominikán. Teď jsem pastorační asistent a vypomáhám místním kněžím v duchovní správě.

Moje zájmy jsou především

- dobrá literatura, beletrie, také teologická (Halík) a historická.

- samozřejmě všechno, co se týká Česka - literatura, především Hrabal, kultura, film, hudba, dějiny.

- a také ještě jeden netypický koníček - vlaky. Někdy se chodím na nádraží podívat, jestli vlaky odjíždí včas.

Jan Nalepa

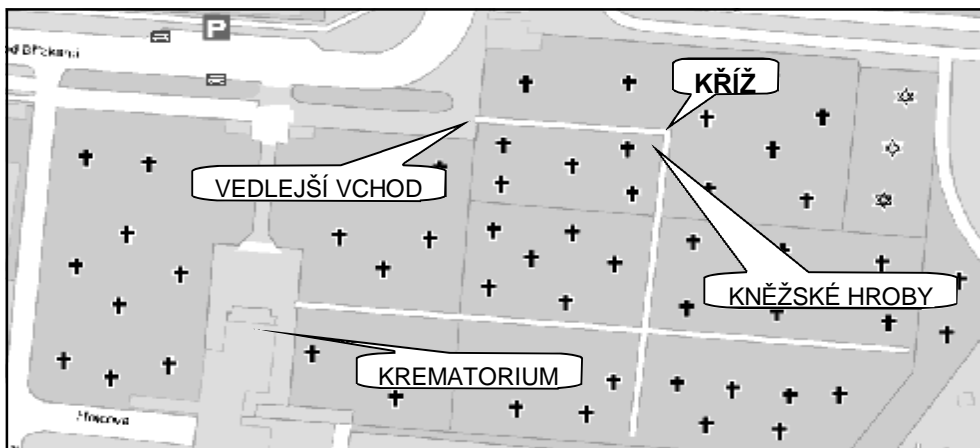
SVÁTOST NEMOCNÝCH

V sobotu **08. listopadu v 09:00 hod.** se bude při mši svaté v kostele **sv. Bartoloměje** udílet **svátost nemocných**. Před mší sv. bude **od 08:30 hod příležitost ke svátosti smíření**. Zájemci se mohou přihlásit v sakristii v kostele sv. Jana i u sv. Bartoloměje. Následně po této slavnosti bude malé pohostění v prostorách fary (můžete-li přispět něčím upečeným na společný stůl, předem děkujeme).

Podmínky k přijetí svátosti nemocných jsou tyto: pokřtěný katolík, vážně nemocný (i větší obtíže stáří jsou zde považovány za nemoc) a po předchozím přijetí svátosti smíření. Těm nemocným, kterým jejich nemoc nedovolí přijít na toto společné udílení svátosti nemocných, rádi udělíme svátost nemocných u nich doma nebo v nemocnici, pokud o ni projeví zájem.

DUŠIČKOVÁ POBOŽNOST

Letošní dušičková pobožnost bude v neděli **2. listopadu v 15:00 hod.** ve starší části centrálního hřbitova. Místo setkání je označené na mapce. Chceme se sejít u kříže, který je nedaleko kněžských hrobů a společně vzpomenout na všechny naše zemřelé.

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

Středeční biblické večery

Na počátku...

Cyklus přednášek o Biblických pradějích

Člověk z opice?

Jak se "dělá" dědičný hřích?

- 05. 11. Stvoření světa
- 12. 11. Stvoření člověka
- 19. 11. Prvotní hřích
- 26. 11. Kain a Ábel
- 03. 12. Potopa
- 10. 12. Stavba věže

Velký třesk a Bible?

Byla skutečně potopa?

A co Babylonská věž?

Fara Pardubice (Kostelní 92), 19.00 – 20.00 hod., vede P. Míla Brhel

Srdečně zváni jste všichni, bez rozdílu věku a znalostí Bible.

Nezapomeňte si přinést Bibli

CHARITA - MISIE

ZÁZRÁKY SE DĚJÍ

Jeden vtip hovoří o tom, jak se jistý chudý člověk modlil k Bohu a prosil o peníze. Bůh to už jednoho dne nevydržel a promluvil k němu: „Já bych Ti rád pomohl, ale Ty si vsaď alespoň tu sportku.“

Něco podobného se stalo při misijní neděli i u nás v Pardubicích.

Dne 5. X. 2008 se odpoledne sešlo 8 rodin na faře, aby vyrobily něco hezkého na Misijní neděli. Otec Antonín zabezpečil voskové pláty a některé rodiny přinesly vlastní nápady i materiál. Vyráběly se různé pestré ozdoby na stůl i do oken. Fantazii se meze nekladly. Vypadalo to, že se toho moc vyrobit nestihlo, ale důležitá byla ochota všech přítomných pomoci misiím.

Následující týden pak probíhal při mších misijní jarmark. Lidé si za dobrovolný příspěvek mohli odnést vyrobenou ozdobu, a tím přispěli na projekty pro chudé děti.

Na „dětské“ mši byl kromě misijního jarmarku nabízen i misijní koláč. Lidé si taktéž za příspěvek vzali kousek koláče, a tím také přispívali na chudé děti. Mše byla zpestřená vystoupením malé scholičky, která se ten den poprvé představila. Zaspívala a zatancovala písničku o dětech v různých částech světa.

Obětní průvod byl zpestřen o dary z 5 misijních kontinentů a to z Ameriky, Afriky, Asie, Evropy,

Austrálie a Oceánie. Dary byly přinášeny také za naše město Pardubice.

Děti byly převlečené za obyvatelé jednotlivých kontinentů. V kostele na mši tak byli Indiáni, Japonky, Afričané, Papuánci. Musím pochválit Lucku Sokolovou, která z vlastní iniciativy vytvořila z velké plachty vodu kolem Austrálie a tím také hezky zpestřila obětní průvod, jenž doprovázela svojí hudbou klášterní schola.

Za lidi v misiích jsme prosili na Misijním modlitebním mostě v sobotu večer v kostele sv. Bartoloměje a v neděli odpoledne na faře s dětmi. Kdo přišel, mohl se podívat na film o Papue - Nové Guineji.

Největší překvapení však přišlo v okamžiku, kdy se vysypaly všechny kasičky s příspěvkem od lidí - na Papežské misijní dílo Šíření víry přispěli lidé částkou více jak 50 000 Kč (z toho částkou 7 000 Kč přispělo společenství Vincentínek) a na Papežské misijní dílo dětí (tj. zejména za výrobky dětí) lidé darovali částku 18 300 Kč!!!

Bůh vzal ochotu lidí, pracovitě ruce, modlitby, štědrost lidí a požehnal to tak bohatou částkou.

Chci poděkovat všem, kteří obětovali svůj čas, vyráběli, nabízeli výrobky, pekli koláče, modlili se, hráli, zpívali a tancovali. V Papežském misijním díle dětí platí heslo „Děti pomáhají dětem“, a toto heslo bylo letos naplněno v hojně míře.

Zuzana Petrášová

ODPUSTKY

Přiblížil se podzim a s ním také čas, kdy pamatujeme v církvi více na naše zemřelé. Navštěvujeme hroby, které zdobíme květinami, zapalujeme svíčky a také se za naše zemřelé modlíme. Ty dvě první věci jsou dobré, správné, ale ta třetí je nejdůležitější pro spásu duší našich zemřelých. V těch to dnech také slyšíme častěji slovo "odpustky".

Nejen v minulosti, ale i dnes se při vyslovení toho to slova vybaví mnoha lidem středověk a prodávání tzv. "odpustků". Bylo to určité zneužití pravomoci odpouštět hříchy. Lidé si mohli "koupit" odpustění "dopředu". Těžko můžeme z dnešního pohledu plně pochopit důvod tohoto konání, kterým může být lidská slabost nebo i polopravda. Nám však jde o to, když je církev nabízí, abychom pochopili jejich skutečný smysl a význam dnes a podle toho se zachovali.

Nejprve si vůbec řekněme, jak chápe slovo "odpustek" církev dnes:

Odpustek znamená, že se před Bohem odpouštějí časné tresty za hříchy, jejichž vina byla zahlazena, je to odpuštění, které náležitě připravený věřící získává za určitých podmínek zásahem církve, jež jako služebnice vykoupení autoritativně rozděljuje a používá pokladu zadostiučinění Krista a svatých. (KKC 1471)

Abychom pochopili tuto nauku a tuto církevní praxi, je třeba si uvědomit, že hřích má dvojitý následek. Těžký hřích nás zbavuje společenství s Bohem, a tím nás činí neschopnými dosáhnout věčného života, být zbaven věčného života se nazývá "věčný trest" za hřích. Na druhé straně každý hřích, i ten všední, vyvolává zhoubné lpění na tvorech, které musí být odčiněno, buď zde na zemi, nebo po smrti, ve stavu, jenž se nazývá očistec. Toto očišťování zbavuje toho, co se nazývá "časný trest" za hřích. Tyto dva tresty nelze pojímat jako nějaký druh pomsty, kterou Bůh postihuje hříšníka zvenčí, nýbrž jako důsledky vyplývající ze samé podstaty hříchu. Obrácení, jež pochází z vroucí lásky, můžeme dosáhnout naprostého očištění hříšníka, takže už nezůstává žádný trest. (KKC 1472)

Při svátosti smíření nám Bůh odpouští nejen naši vinu, ale zároveň také věčné tresty trvalého odloučení a část časných trestů. Zbytek časných trestů odčiňujeme zbožným životem, sebeovládá-

ním a jinými dobrými skutky. Všichni patří k Božímu lidu, tvoří velkou rodinu Božích dětí. A protože žádné narušení vztahů v rodině nezůstává bez vlivu na ostatní členy, snažili se křesťané vždy odčiniť nejen vlastní, ale i cizí hříchy.

Protože skutky lásky a milosrdenství poskytují nejpůsobivější svědectví křesťanského života, apoštolská formace by měla také vést k prokazování těchto skutků, takže věřící by se mohli od dětství učit mít soucit se svými bratry a být velkorysí při pomoci potřebným. (Dekret o apoštol. laiků na II. Vat. koncilu č.31)

Zkusme to více pochopit na příkladu: Chlapec rozbije okno. Je to špatná věc. Jde ke svátosti smíření, je mu odpuštěna vina, ale okno zůstává stále rozbité. I když je bez hříchu v této konkrétní věci, má ještě určitý dluh (časné tresty) vůči tomu, koho svým skutkem poškodil. A právě tyto „dluhy“ jsou předmětem odpustků.

My tedy máme na základě církevního rozhodnutí MOC pomoci těm duším, které jsou bez MOCI se vlastním přičiněním dostat z očistce do Boží přítomnosti, do nebe. (Velice pěkně je tato skutečnost znázorněna ve hře CESTA DO NEBE. Ten, kdo se dostane do OČISTCE je odkázán pouze na pomoc ostatních, kteří za něj "hodí"

jedničku, aby postoupil do NEBE.)

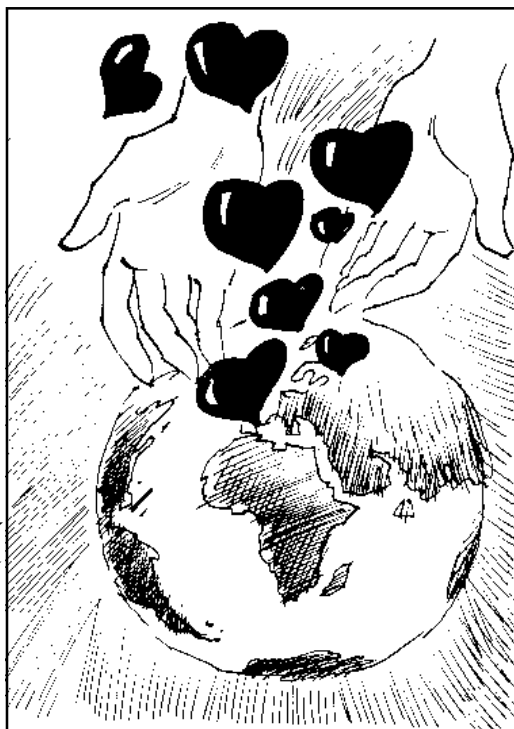
Nemůžeme napravovat konkrétní věci po lidech, kteří žili v minulosti, a nebo nejsme schopni tyto věci poznat. Ale právě skrze splnění podmínek k získání odpustků, které nám církev nabízí, bereme z pokladu církve:

- dobro vykonané Kristem, Pannou Marií a svatými a "dáváme" - skrze splnění podmínek těm, kteří to potřebují k tomu, aby se jim "zkrátila nebo zanikla" doba čekání na nekonečné prožívání Boží přítomnosti.

Odpustek je částečný nebo plnomocný podle toho, zda částečně nebo úplně osvobozuje od časného trestu za hříchy. Odpustky mohou být přivlastněny živým nebo zesnulým. (KKC 1471)

Odpustky je schopen získat křesťan, který není vyloučen z církve, je ve stavu milosti posvěcující (bez těžkého hříchu), zároveň se vyžaduje alespoň všeobecný úmysl získat odpustky a vykonání úkonů v určené době a předepsaným způsobem. Pl-

(Pokračování na stránce 5)

KATECHETICKÉ OKÉNKO

(Pokračování ze stránky 4)

nomocné odpustky může získat každý pouze jednou denně.

A CO DODAT?

Když mne někdo poprosí, abych na něj počkal, tak počkám.

Když mne někdo požádá, abych mu skočil do lékárny pro lék a vidím, že to potřebuje, tak tam skočím.

Když můžu vyhrát velkou částku peněz, tak hned soutěžím.

Když mohu při minimálních požadavcích "ztráty" snad hodinky, (cesta do kostela a na hřbitov) zachránit nesmrtelnou duši, která má nesmírnou hodnotu, tak ...":

Možnosti pro získání plnomocných odpustků:

1. možnost (1.11. a 2.11.)

- * svátost smíření
- * svaté přijímání
- * modlitba na úmysl Sv. otce
- * při návštěvě kostela Otčenáš a vyznání víry

2. možnost (1.11. - 8.11.)

- * svátost smíření
- * svaté přijímání
- * modlitba na úmysl Sv. otce
- * při návštěvě hřbitova modlitba za zemřelé

Literatura:

Katechismus katolické církve (Zvon -1995)

Nové předpisy o odpustcích

- P.W.Herbst S.D.S. (Řád -Praha 1992)

Obnovená liturgie

- Ladislav Pokorný a kol. (ČKCH -1976)

SVÁTOST OLTÁŘNÍ

Dnes, jak jsme si slíbili, budeme mluvit o nejzřejmější svátosti a tou je SVÁTOST OLTÁŘNÍ, někdy také nazývaná eucharistie. Mezi všemi svátostmi zaujímá nejčestnější místo, protože je to živé tělo a krev Ježíše Krista. Kristus pod způsoby chleba a vína je zde skutečně přítomen svým tělem a svou krví, aby se nekrvavým způsobem obětoval nebeskému Otci a dal se věřícím za duchovní pokrm.

Slovo eucharistie je původu řeckého a znamená díkyvdání. Je převzato z liturgické praxe. Svátost oltářní byla ustanovena Ježíšem Kristem při poslední večeři. Máme o tom přímý důkaz v Písmu svatém: Mt 26, Mk 14, Lk 22, 1 Kor 11. Sv. Jan ve svém evangeliu o ustanovení této svátosti nemluví. I tato svátost má materii a formu. Materii je chléb a víno, formou jsou slova Kristova, která pronáší kněz při konsekraci - proměňování.

Nositelem konsekrací moci je pouze platně vysvěcený kněz. Mimořádný nositel této moci neexistuje. Řádným rozdělovatelem eucharistie je kněz a jáhen, mimořádným je laik s dovolením ordináře. Akolyta může také podávat svaté přijímání a donášet eucharistii nemocným. Když je při mši svaté zapotřebí pomoci při podávání svatého přijímání, může kněz pověřit vhodného věřícího. V mešní knize, v misálu, je pro to uvedena vhodná formule. Toto pověření platí pouze pro tento případ, nemůže se pokládat jako trvalé. Příjemcem eucharistie může být každý pokřtěný člověk. k hodnému přijetí eucharistie se vyžaduje stav posvěcující milosti, pravý a zbožný úmysl. Požadavek stavu milosti je biblicky zdůvodněn ve vážném napomenutí svatého Pavla v 1 Kor 11. Přijímat svátost oltářní ve stavu těžkého hříchu je svatokrádeží a těžkým hříchem.

Kristus je přítomný celý pod každou způsobou, protože je to vždy živý Kristus. I když přijímáme pouze tělo nebo pouze krev, vždy přijímáme celého Krista.

Pokud dítě neužívá plně rozumu, není pro jeho spásu nutné přijímat Eucharistii. Takové dítě není schopno hřešit, žije stále v milosti posvěcující. U nás přistupují děti k prvnímu svatému přijímání poprvé okolo 7 - 8 let. Pro dospělé je přijímání eucharistie nutné ke spáse, jak vyplývá z Janova evangelia kap. 6,53.

Jestli je ve svatostánku přítomen pod způsobou chleba Kristus, poznáme že v blízkosti oltáře svítí obvykle červené světlo.

I když se chléb nebo víno rozdělí na menší části, vždy je přítomen celý Kristus. Přítomnost Kristova trvá, pokud trvají způsoby chleba nebo vína. Když zaniknou třeba zkažením, způsoby mizí.

V římském ritu používáme k eucharistii nekvašený chléb a čisté, přírodní víno bez jakékoli příměsi, nemusí být bílé. II. Vatikánský koncil povolil věřícím, pokud jsou přítomni na celé mši svaté, přistoupit podruhé ke svatému přijímání. Před přijímáním je nutné dodržet eucharistický půst, který trvá jednu hodinu. Voda a léky tento půst neporušují.

Přijetím eucharistie se odpouštějí lehké hříchy. Pokud můžeme, máme ke svatému přijímání přistupovat při každé mši svaté. Přijímat pouze jednou za rok, jak to přikazuje církevní přikázání, svědčí jednak o velmi malé snaze o hlubší duchovní život a o malé lásce ke Kristu. Na cestě k věčnosti je nám třeba posily a tu nám může dát pouze Kristovo tělo.

Jáhen František

SALESIÁNI

MUZIKANTSKÁ CECILKA 2008

Salesiánské středisko mládeže
SKM Pardubice pořádá
v neděli 30. 11. v 18:00 hod.
8. ročník
amatérské soutěže
mladých zpěváků a zpěvaček.

MUZIKANTSKÁ CECILKA

I SuperStar začínala na malém podiu.
Kdo ví - možná někoho z nich uvidíme s vavří-
nem vítězů a budeme vzpomínat, že si ještě
pamatujeme...

RŮZNÉ

SLAVENÍ NEDĚLE

Jako věřící katolík jsem povinen slavit neděli jako Den Páně, mimo jiné i účastí na mši sv. Co ale dělat, když zrovna v neděli mám celodenní trénink (podobně jsou na tom zkoušky pěveckých sborů, skautské akce, atd.), a tak na to správné "prožívání" nemám moc šanci?

Milý fotbalisto, milá členko turistického klubu a další, je skvělé, že kromě chození do kostela také sportujete, v partě s dalšími vrstevníky podnikáte zajímavé akce, apod. Vaše koníčky a aktivity jdou dobré nakolik pomáhají rozvoji vaší osobnosti, Božího obrazu, kterým jste. Dospět a dozrát má však nejen vaše tělo, ale i vaše duše. Ne vždycky se člověku daří časově sladit všechny potřebné aktivity, a tak musí dobře vybírat.

Co se týká křesťanského slavení neděle, patří k němu pro všechny zdravé katolíky také účast na mši svaté. Možná, že se ti podaří nalézt v tvém okolí bohoslužbu v sobotu nebo v neděli večer a také způsob, jak se na ni dostat. Pokud ne a kvůli svému koníčku by ses na nedělní mši prakticky nikdy nedostal, jednoznačně bych ti doporučil se ho pro tento den vzdát. Mám dobrou zkušenost s tím, že když si člověk kvůli Pánu něco příjemného ve svém životě odřekne, Bůh mu to mnohokrát vynahradí – třeba úplně jinak než čeká.

Proč je vlastně nedělní účast na bohoslužbě tak důležitá? V Desateru Božích přikázání čteme: „Pomni, abys den sváteční světil.“ Den sváteční je pro křesťany den po sobotě, tedy neděle, první den nového stvoření, kdy byl Ježíš vzkříšen z mrtvých. Slavit jej lze různě – udělat si větší čas na Boha v

modlitbě a na čtení Bible, čas na svou rodinu, uvolnit mysl i tělo od práce (pracující) a studia (studenti) a s radostí odpočívat. Církev navíc ve svých církevních přikázáních stanovuje povinnost účastnit se bohoslužeb v neděle a zasvěcené svátky. (V České republice stanovila biskupská konference dva zasvěcené svátky: slavnost Narození Páně 25. 12. a slavnost Matky Boží Panny Marie 1. 1.) Pokud má někdo opravdu vážný důvod

(např. starost o nemocného, potřeba postarat se o návštěvu, společensky důležitá akce, soustředění či dovolená mimo dosah kostela, práce, bez které bych neuživil sebe a své blízké), není touto povinností vázán. Pro klid duše je mož-

né si u pana faráře vyžádat dispenz od účasti na bohoslužbě. V každém případě je však dobré neděli prožívat více s Bohem i mimo prostory kostela.

Nevím jak vy, ale já jsem proti tomu, aby křesťané byli „minimalisté“ soustředující se pouze na dodržování předepsaných pravidel. Křesťan je především ten, kdo je zapálen pro Krista a dokáže leccos obětovat i pro své bratry. Jednou máme ten dar patřit do rodiny Božích dětí, a tak si ho hledme a toto společenství také budujme. Nehrejme si na izolované svatoušky, ale pochopme, že do nebe jdeme společně. Tuto partu zvanou církev kdysi založil Kristus Pán a my máme velkou možnost v ní dnes naplno žít. Pravidelná účast na nedělní bohoslužbě je toho základem. Bylo by dobré nezůstat jen u ní.

P. Jiří Pešek

ZA MGR. JINDŘICHEM PAVLÍKEM A DR. ZDEŇKEM BERGEREM

Pozorný Pardubák si toho během září a října možná všiml: v rozmezí 14 dnů vlál dvakrát - s malou přestávkou - nad Domem hudby, sídlem pardubické konzervatoře, černý prapor. Neklamné znamení, v naší společnosti jasný a srozumitelný symbol věstící odchod člověka z tohoto světa. V rozmezí pouhého týdne ukončila zákeřná nemoc, rakovina, život dvou vynikajících pedagogů, muzikantů a v první řadě báječných lidí - Mgr. Jindřicha Pavlíka († 22. 9. ve věku 62 let) a PaedDr. Zdeňka Bergera, Ph.D. († 29. 9. ve věku 55 let).

Zlý osud? - řekl si možná leckdo: lidí bez naděje je kolem nás stále přece jen dost. Vysvobození z trýzně a doširoka otevřená čekající Boží náruč - řekl jsem si já a se mnou spousta dalších, pro které byla naděje a víra v Boží Prozřetelnost v tu chvíli tím nejsilnějším vysvětlením, rozuzlením.. Jedno jsme však měli všichni společně: bolest, slzy a lidsky přirozený smutek nad ztrátou dvou tak fantastických lidí.. Je to zhruba rok, co jsem se na stránkách FZ zamýšlel nad významem talentu v našem životě u příležitosti úmrtí třech osobností společenského života. A snad právě ona Boží Prozřetelnost tomu chtěla, abych po roce přinesl svědectví o zkušenosti mnohem niternější, totiž bytostně osobní.

Jméno Jindřicha Pavlíka by v Pardubicích rozhodně nemělo být jménem neznámým. Tento dlouholetý zástupce ředitele a později ředitel ZUŠ v Pardubicích-Polabinách přispíval do kulturního života našeho města mnohými nápady, organizačně se podílel na takových akcích, jakými jsou Městské slavnosti (jejichž součástí je i varhanní soutěž ORGANUM REGIUM, na níž participuje i pardubické arciděkanství), ústřední (celostátní) kolo soutěžní přehlídky ZUŠ ad. To byla ale jen špička ledovce. Jindřich Pavlík byl především pedagog tělem i duší, a to jak teoreticky (pedagogicko-psychologické disciplíny vyučoval na Konzervatoři v Pardubicích), tak i prakticky (právem mnohými považován za jednoho z nejlepších učitelů na bicí nástroje v naší zemi). Uvážíme-li, že z jeho studentské líhně vzešel mj. i Petr Mori, jednou nejlepší a jednou druhý nejlepší bubeník v zemi (v rámci soutěží ZUŠ), dále Petr Zdražil, člen jedné z pardubických schol, a mnozí další, nemusíme o učitelských kvalitách Jindřicha Pavlíka pochybovat. Byl dirigentem swingového JK Bandu, skladatelem a aranžérem písní... - a ve výčtu jeho dovedností bych mohl pokračovat. Žil prací a pro lidi, s nimiž spolupracoval, vždy byl nablízku s dobrou radou. Především to však byl člověk, který pozvedl „svou“ ZUŠ na vynikající úroveň

(stala se mj. členkou svazku škol UNESCO), dýchal za ni a dokázal pro ni leccos obětovat (bohužel i své zdraví; rakovinu mu diagnostikovali 3 měsíce před smrtí).

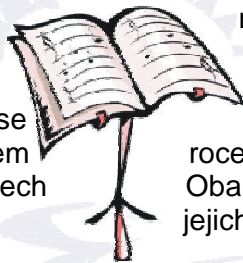
Zdeňk Berger byl osobností, jež měla význam především regionální, východočeský. Působil ve Vysokém Mýtě a pedagogicky na Univerzitě Hradec Králové, před 10 lety nastoupil jako profesor hudebněteoretických disciplín na zdejší konzervatoř. Hudebník (mj. fenomenální klavírista a varhanník, jazzový improvizátor, rocker tělem i duší: jako hráč na keyboard se uplatnil ve třech undergroundových kapelách), hudební vědec, etnomuzikolog, cestovatel a dobrodruh (znalec několika světových jazyků; před cestou do muslimských zemí podrobně prostudoval Korán) a skvělý učitel a kolega.

Živel, přírodní úkaz (jak o něm v nekrologu napsal jeden z přátel) - někdo, kdo musel žít víc životů naráz (možná i proto zemřel tak brzy) a mohl ještě sto let co říct. Paradoxně mu rakovina jazyka v posledním roce života vzala řeč...

Oba tito pánové měli mnoho společného - a jejich životy se až neuvěřitelně překryly v závěrečné fázi. Oba onemocněli rakovinou s velmi drastickým průběhem a v poslední fázi života si museli vytrpět své. Oba zemřeli uprostřed činnosti a rozdělaných plánů, ani jeden v důchodovém věku. Oba byste také těžko hledali v kostele při nedělní mši... Jako by nemoc a mučednictví, kterým si oba prošli, byly tím pozemským očištěním. Děkuji a věřím Bohu, oné Prozřetelnosti, že i jim otevřel bránu do nebe (byť k ní - lidskýma očima viděno - vedla strastiplná cesta). Závěrem mi dovoluji osobní vzpomínku: oba jsem považoval za takové své muzikantské ‚táty‘: Jindřich Pavlík mě vedl při mých prvních hudebních krůčcích, se Zdeňkem Bergerem jsem pak coby student strávil 9 intenzivních a velice plodných let na konzervatoři a vysoké škole. Ještě před rokem by mě ani ve snu nenapadlo, že po něm budu přebírat pedagogický „štafetový kolík“ na pardubické konzervatoři... Když jsem dlouze hleděl za pohřebním vozem s jeho rakví, tehdy jsem si to uvědomil: „Oba ‚tátové‘ jsme Tě opustili - a bylo to náhlé. Teď už je to na Tobě. Už nejsi dítětem a musíš jít dál. My Tě budeme podporovat odjinud - a mnohem intenzivněji než dosud.“ (Není bez zajímavosti, že v těsném závěsu po jejich úmrtí jsme slavili svátek archandělů a andělů strážných).

Je mi smutno, ale jsem rád, že jsem je oba poznal. A budu se snažit, abych své ‚táty‘ nezklamal...

Martin Beran

KALENDÁŘ

PRAVIDELNÉ AKCE

Neděle	Setkání u kávy	fara - po mši sv. 9:00 hod.	
Úterý	Adorace (po večerní mši sv.)	kostel sv. Jana	18:30 – 19:30
Středa	Cvičení rodičů s dětmi	Pardubičky, Revoluční ul.	09:30 hod.
	Biblická hodina	fara	19:00 – 20:00
Pátek	Setkání pro předškoláky (tel. 604 559 668)	Spojil, p. Kučerová	09:00 hod.
	Ministrantská schůzka	fara	16:00 – 17:45

DALŠÍ AKCE

Ne 26.10.	Vychází nové číslo Zpravodaje farnosti		
St 29.10.	Zpovědní den	kostel sv. Bartoloměje	16:00 - 18:00
Čt 30.10.	Zpovědní den	kostel sv. Bartoloměje	08:00 - 16:00
	Mše sv. v Domově důchodců	DD u kostelíčka	15:00 hod.
	Zpovědní den	kostel sv. Jana	16:00 - 18:00
Pá 31.10.	Zpovědní den	kostel sv. Bartoloměje	16:00 - 18:00
	Modlitba růžence	kostel sv. Bartoloměje	17:30 hod.
So 01.11.	Slavnost Všech svatých		
	Kající bohoslužba pro děti a rodiče	kostel sv. Bartoloměje	17:00 hod.
	Večeřadlo Panny Marie	kostel sv. Jana	po ranní mši sv.
Ne 02.11.	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé		
	Dušičková pobožnost	Kříž na hřbitově	15:00 hod.
	Dušičková pobožnost	Pardubičky - hřbitov	16:30 hod.
	Sbírka na diecézní Charitu		
Ne 09.11.	Latinská bohoslužba	kostel sv. Bartoloměje	19:00 hod.
Po 10.11.	Pondělní večery	kostel sv. Jana	18:00 hod.
St 12.11.	Seniorklub	farní sál	14:30 hod.
Čt 13.11.	Mše sv. v Domově důchodců	DD u kostelíčka	15:00 hod.
	Setkání Pastorační rady farnosti	fara	19:00 hod.
Pá 14.11.	Uzávěrka Zpravodaje farnosti		
Út 18.11.	Přijímání intencí	fara	od 08:00 hod.
Ne 23.11.	Slavnost Ježíše Krista Krále		
	Vychází nové číslo Zpravodaje farnosti		

BLAHOPŘEJEME

4.11. - Karel

18.11. - P. Vladimír Slámečka

NĚCO PRO ZASMÁNÍ

Přišel Kohn za rabínem: " Rabi, malér! Mám syna, kluk chytřej, hlava otevřená, mohl být skoro rabín a on se nechal pokřtít!" Rabi odpovídá: "Kohn, to říkaj ausgerechnet mně? Vždyť já taky mám syna, kluk chytřej, hlava otevřená, mohl být skoro rabín a taky se nechal pokřtít! To nemůžeme tak nechat, jdeme za vrchním rabínem!" U vrchního rabína svému představenému povídají: "Rebe, poslouchaj nás, oba máme syny, hlavy otevřeny, mohli být skoro rabíni a nechali se pokřtít!" Na to vrchní rabin: "A to říkaj ausgerechnet mně? Vždyť já mám taky syna, kluk chytřej, hlava otevřená, už mohl být skoro rabín a on se nechal pokřtít! To nemůžeme tak nechat!" Vrchní rabi s nimi jde do synagógy a modlí se: Veliký Adónaj, máme problém. Všichni máme syny, kluci chytří, hlavy otevřené, mohli být skoro rabíni a oni se nechali pokřtít!" Zahřmí a shůry se ozve hlas: "Pánové, tohle vy říkáte ausgerechnet mně?"